

'Een inspirerend verhaal over de weg naar succes; wie bang is om te falen is niet klaar voor succes.' – Michael Pilarczyk

NO

Anne Vedder &
Esther Vedder

GUTS

NO

GOLD

Eerlijke lessen over de bumpy road
van dromen naar succes

INHOUD

Proloog	9
1 The golden twins from... Nijkerk	11
2 Als je lacht, lacht het leven naar je terug	15
3 Hustle beats talent	21
4 Lang leve de appelflappenfabriek!	25
5 Voor mensen met passie is altijd een markt	29
6 Als jij het kunt, kan ik het ook	33
7 Stay humble and hustle hard	37
8 Niet in iedereen zit een Pippi Langkous...	43
9 Creatie + commercie = succes	49
10 De route naar de top gaat niet over roosjes	57
11 Touched by The Secret	61
12 Het universum kent geen tijd	65
13 One person will change your life	73
14 Everybody hurts, but hold on	79
15 The power of being poor	89
16 Life sucks and makes you stronger	97
17 Your fire wins, always	105

18	Vedder & Vedder: come to win	109
19	It's all about consistency	117
20	Money, money, money	121
21	Targets zijn er om te halen	125
22	Geen weg omhoog zonder dieptepunt	135
23	I'm the best	139
24	Creating your passion	143
25	No pressure, no diamonds	151
26	The road to success is always under construction	155
27	Van 'Huh, kennen ze ons?' naar 'Huh, kennen ze ons niet?'	161
28	Sister act: Rita Ora	169
29	Fall down eight times, stand up nine	177
30	No guts, no gold	181
31	The noble art of sharing and giving	185
32	You're not behind in life	191
33	Sharing experience	195
	Epiloog	201
	Motivation Playlist	206
	Leeslijst	208

PROLOOG

Esther 'Sorry, mevrouw, zet maar weer terug.'

De kassière van de Albert Heijn kijkt me strak aan.

Net iets te hard: 'U kunt uw boodschappen niet betalen.'

Godverdomme, dit meen je niet. Ik had het al gehoord, dat corrigerende, veel te lang durende toontje van het pinapparaat als je geen saldo hebt, dat pesterig lange piepje dat inbreuk maakt op je hele systeem en gemoed, dat feitelijk zegt: dat had je gedacht zeker, dat je dit kon betalen? Nou, mooi niet.

Ik weet het. Ik voel het. De hele supermarkt heeft het piepje gehoord en al die mensen denken hetzelfde over mij: dat arme kind houdt de boel hier flink op.

Schaamte overvalt me. Wéér.

Ik hoor het piepje de laatste tijd vaker wel dan niet als ik ergens afreken. En toch stijgt het bloed me weer naar mijn hoofd en maakt mijn hart overuren. Ik sta met een gloeiend rooie kop mezelf te verwensen, want ik wist toch zeker dat ik precies had uitgerekend hoeveel ik kon kopen voordat mijn saldo op was. En met 'saldo op' bedoel ik min 1000 euro op mijn rekening. Want inmiddels is 'min duizend' mijn nulpunt geworden en voelt 'min tweehonderd' als 'plus achthonderd'. De harde lessen van #girlmath willen maar niet landen, blijkbaar. Ik ging laatst naar de Rabobank om rood staan aan te vragen en toen waarschuwde de vrouw achter de balie mij

nog: 'Het duurt bij heel veel mensen jaren voordat ze weer uit de problemen komen.' Maar ik dacht: nee joh, dit is echt maar voor even. Laat mij eventjes, echt eventjes maar, duizend euro rood mogen staan.

Maar daar stond het toch echt: min 999,75. Ik had nog maar een kwartje. En van een kwartje kun je geen boodschappen doen; je koopt er nog geen droge pasta van, nog geen haver-mout.

Ik moet het bekennen, nu ik hier met mijn tomatenhoofd sta: de dame van de Rabobank had gelijk. Ik kom hier nooit meer uit.

Ik druip af.

Nog een keer klinkt het heel hard in mijn hoofd: godverdomme.

Halverwege de twintig ben ik al. En hoe moet dat nou, met die dromen van ons? Hoe gaan wij ooit met onze passie iets van geld verdienen? Hoe komen we ooit uit deze shit? Mijn pootjes hangen, maar ik wil niet terug naar af. Maar wat dan wel? Hoe? Hoe, hoe gaan wij het fiksen?

Het zou nog jaren duren voordat die ene man iets heel simpels zei dat ons leven zou veranderen: 'Denk nooit dat je de situatie niet kunt veranderen. Het kan.'

En zo was het.

Zo zou het gaan.

1.

THE GOLDEN TWINS FROM... NIJKERK

Anne Op het perron van station Nijkerk staan twee kleine blonde meisjes van zestien te wachten op de trein naar Amsterdam. Dat ene meisje, dat ben ik. Dat andere is mijn tweelingzus Esther.

Ik doorbreek de stilte: 'Wat gaan we eigenlijk doen in Amsterdam?'

Esther haalt haar schouders op. 'Geen idee. We lopen in ieder geval naar de Kalverstraat, want daar zit de H&M. En misschien zitten er wel andere leuke winkels.'

Ik proef haar belofte. En voel me een wereldreiziger. We verlaten ons dorp en storten ons in het onbekende. Het is een avontuur. Het is alsof het leven nu pas een beetje gaat beginnen; we gaan klimmen naar een top en hoe die top eruitziet, daar hebben we nog geen idee van, maar we voelen hoe de weg ons wenkt. We zijn stil. Ik voel mijn hart kloppen.

Als we aankomen verbaas ik me over de talloze geluiden en beelden van de stad, de zwervers die op bankjes liggen, de overweldigende hoeveelheid winkels. Ik word haast duizelig van al die over elkaar buitende beelden, geuren en geluiden.

'Es, Es, niet te hard lopen! Ik raak je bijna kwijt!'

Ik ren achter Esther aan. Die gaat in volle vaart vooruit, op

”

IN *mijn hart* VOEL IK
EEN VUUR OPLAAIEN
– *een woest vuur* DAT NIET
MEER TE DOVEN IS.

zoek naar haar heilige graal: de H&M. Geïmponeerd door de gigantische stad lopen we richting de Dam en al snel zijn we een behoorlijk eind weg. Aan het einde van de Kalverstraat, waar we ons een paar uur hebben vergaapt aan de spullen bij de geijkte winkels en een topje van vijf euro in de uitverkoop hebben gescoord, komen we aan bij de Munt. Hier begint voor ons een nieuw stuk, waar we dan ook met grote ogen naar kijken.

Omkeren?

Ja, laten we omkeren. We hebben papa en mama beloofd om met etenstijd weer thuis te zijn. Dan moeten we nú weg om de trein te halen. Stevig doorstappen maar.

Dit was het dan. Ons eerste bezoek aan Amsterdam, onze eerste keer in de Grote Wereld. Op de terugweg in de trein zit ik naar buiten te staren. Als ik naar Esther kijk, zie ik dat zij op dezelfde manier naar buiten aan het staren is. Aan de ene kant voel ik me verdwaasd, aan de andere kant gloeit het. Vandaag voelde ik mij een echt boerenmeisje dat verdwaald was in een onbekende wereld, maar diep vanbinnen weet ik wat de grote stad met mij doet. In mijn hart voel ik een vuur oplaaien – een woest vuur dat niet meer te doven is. Een vuur dat bestaat uit een brandend verlangen. Naar succes. Wat

dat ook mag zijn. In ieder geval heeft het iets te maken met zorgeloos zijn. Iets met de vrijheid alles te kunnen doen en laten wat je wilt. En dat wat je wilt is dan iets wat echt vanuit je hart komt, een passie. En misschien heeft het ook wel te maken met de kick dat iedereen je herkent omdat iedereen weet: die twee kunnen iets heel bijzonders. Het heeft in ieder geval te maken met onze koppen die we boven het maaiveld willen uitsteken.

Ik kijk nog een keer naar Esther, ik zie haar blik en weet het zeker: mijn tweelingzus denkt precies wat ik denk. Ik staar weer uit het raam, zie alle weilanden voorbijkomen en kan nog maar aan één ding denken: *hoe gaan we dit in godsnaam voor elkaar krijgen?*

Laat ik eerlijk zijn: Esther en ik zijn nergens goed in, 'middelmatig' is onze *middlename*. Maar ik neem een ferm besluit: wat we nog niet weten, kan nog komen en daar gaan wij voor zorgen. We gaan ergens wél in uitblinken en ons leven zal groots en meeslepend zijn. Er is een stemmetje in mij dat zegt: 'Jullie kunnen het.'

Ik schrik op als Esther plotseling vlak voor mijn neus staat en zegt: 'An, we zijn er!'

We lopen samen de trein uit, het perron van ons vertrouwde Nijkerk op. We lopen in stilte naar huis, in gedachten verzonken. We zijn net op tijd, papa heeft ons lievelingseten al klaargemaakt. We ruiken het. Heerlijk.

Stamppot rauwe andijvie.

2.

ALS JE LACHT, LACHT HET LEVEN NAAR JE TERUG

Anne Begrijp me niet verkeerd, er is helemaal niets mis met Nijkerk. Het is ons dorp, waar ik wekelijks met vriendinnen naar Obbes ga. Obbes is onze vertrouwde stamkroeg, de plek waar iedereen elkaar kent en het megagezellig is.

Maar ooit, ooit ga ik ontdekken wat het leven in de grote stad voor ons in petto heeft. Ooit kom ik in een Amsterdamse kroeg en weten ze daar wie we zijn, wat wij doen. Ooit hebben we bijzondere dingen gedaan, zijn we onze roots ontstegen en doen we waar ik nu alleen maar van durf te dromen. Ooit zal ik zo zijn zoals Britney Spears in haar goede tijd. Ons leven zal groots en meeslepend zijn, dat is een ding dat ik zeker weet. Ik spreek met mezelf af dat niets en niemand mij kan remmen – ons kan remmen. Wij, Anne en Esther Vedder, gaan terugkomen in Amsterdam, alle straten uit ons hoofd kennen en belangrijker nog: iedereen gaat óns ook kennen – van iets wat... Ja, dat weet ik dus nog niet, maar dat komt, dat voel ik. Het ligt in de toekomst verscholen, maar het komt.

Esther Op een doodnormale dinsdagochtend loop ik rond op mijn middelbare school, het Corlaer College in Nijkerk, en dan voel ik het weer. Het is niet fijn. Altijd bekruipt me het idee dat ik geen aansluiting kan vinden bij mijn klasgenoten.

De meesten zijn geboren Nijkerkers. Aan de ene kant wil ik daar heel graag bij horen – ik ben liever geen buitenbeentje – aan de andere kant weet ik dat Anne en ik anders zijn. Misschien komt het doordat we twee identieke blonde meiden zijn en ik Uggs draag met daarboven een felroze jas.

Ik voel me daardoor een beetje bekeken, nu we het er toch over hebben. Maar het ging als vanzelf. Ik was samen met mijn moeder in de enige kledingwinkel van Nijkerk waar ze nog wel een soort van hippe kleding hebben en ik zag die felroze jas en die jas zag mij. Ik dacht: die móét ik hebben. Waarschijnlijk ben ik de enige van de hele school die dan zoiets denkt. En die jas dan ook nog eens koopt. En draagt.

Ergens heb ik een beetje maling aan wat iedereen denkt en het is leuk om net wat meer te willen en te durven. Gelukkig heb ik altijd Anne om in de pauze naast te zitten en hoef ik niet supersociaal te doen de hele tijd. Dat vind ik soms echt doodvermoeiend namelijk, omdat ik geen idee heb hoe ik sociaal moet zijn.

Anne en ik zijn nou niet bepaald het middelpunt van de belangstelling op school. Je kunt ons eerder omschrijven als stil. Vaak heb ik last van onzekerheid of verlegenheid. Als een leraar me in de klas lukraak een vraag stelt – al is het om één en één bij elkaar op te tellen – op een moment dat ik er niet op gerekend heb, dan zou ik bij God niet weten wat het antwoord is. De reden is simpel: ik heb bizar veel last van faalangst. Die angst deel ik met Anne en ik vind het vreselijk om hem bij haar te zien, omdat hij me zelf ook zo kwelt.

Op deze doodnormale dinsdagochtend heb ik weer een of ander vak dat me eigenlijk niet zo boeit en zo doelloos lijkt. Wat kan ik hier nu mee? Ik weet echt niet wat ik wil gaan doen

”

ALS IK IN DE
SPIEGEL KIJK,
MOET IK *allesbehalve*
LACHEN.

later. Het lijkt alsof niemand op deze school dat weet. En alsof het ook niet uitmaakt. Als je in Nijkerk geboren bent, is het toch wel een beetje zo dat je er ook een vriend vindt, gaat trouwen, kinderen krijgt, een baantje neemt en er de rest van je leven in tevredenheid leeft.

En dat wil ik dus absoluut niet.

Maar wat ik wel wil?

Papa werkt al zijn hele leven in de beveiliging bij de Rabobank. Daardoor kent hij vet veel mensen op het hoofdkantoor. Misschien kan hij een goed woordje voor me doen. Alles is immers beter dan het bijbaantje dat ik nu heb als serveerster in de plaatselijke kroeg. Leuk hoor, om wat bij te verdienen in het weekend, maar ik zou serieuzere dingen willen doen. Mijn vader zegt altijd dat ik me nooit te goed moet voelen voor werk, ook al is het een bijbaantje in de kroeg, en dat ik altijd ‘ja’ moet zeggen als ze vragen of ik wil bijspringen of iemands dienst wil overnemen.

Onze ouders brengen Anne en mij veel normen en waarden bij. Als we chagrijnig of onzeker zijn, zegt mijn moeder altijd: ‘Het leven is net een spiegel; als je lacht, lacht het leven naar je terug.’ Ik vind dat daar een kern van waarheid in zit, maar op dit moment vind ik het verdomde moeilijk dat in te zien.

Als ik in de spiegel kijk, moet ik allesbehalve lachen. Ik zie een meisje met vettig, afwaswaterkleurig haar, met een gezicht vol puisten waar ik net zolang aan heb zitten krabben tot ik ze niet meer voor de buitenwereld kan verstoppen met mijn HEMA-concealer die ik net van m'n laatste geld in precies de verkeerde kleur heb gekocht.

Ook op deze doodnormale dinsdagochtend moeten we – zoals elke ochtend op het Corlaer College – een stukje uit de Bijbel lezen. Soms vraag ik me serieus af wat ik hier precies aan heb. Ik snap helemaal niks van wat ze in de Bijbel bedoelen. En denken ze nou echt dat we, als we om tien voor halfnegen in de ochtend de Bijbel moeten lezen, niet stiekem in slaap vallen? Thuis begrijp ik het Bijbelse leven nog wel; we bidden voor het eten en danken na het eten. Ik vind het goed dat we thuis leren om stil te staan bij het eten dat we elke dag weer krijgen. Ook al is het soms niet te vreten. Mijn vader dént dat hij heel goed kan koken en dan moeten we hem de hele tijd complimentjes geven. Dan zegt hij: 'Is het lekker of is het lekker?' En dan mompelen Anne en ik: 'Ja, het is echt héérlijk,' terwijl hij een eigen variatie heeft gemaakt op een soort gehaktstaaf waar alles mis aan is wat er maar mis aan kan zijn. Anyway, ik heb mezelf aangeleerd dat ik elke avond voordat ik ga slapen vijf dingen bedenk waar ik dankbaar voor ben en ik moet zeggen dat deze tactiek mij echt helpt om positief in het leven te staan en er dankbaar voor te zijn. Ook bedenk ik trouw vijf dingen die ik goed heb gedaan of die juist beter kunnen. Het dwingt mij stil te staan bij alles wat ik heb gedaan die dag. Die bewustwording is, dankzij mijn trouwe toewijding eraan in mijn jonge jaren, uiteindelijk in mijn systeem gekropen en ik merk dat ze mij heel veel brengt.

VAN GELOOF NAAR MANIFESTEREN

Later is bij ons het geloof langzaam maar zeker getransformeerd tot manifesteren. Eigenlijk is dat ook een kwestie van geloven. Daar begint het allemaal mee. In ons leefde een droom, maar om die droom vorm te geven, moesten we steeds van alles activeren in ons bewustzijn. Daar begonnen we als kind al mee. We zien onszelf nog liggen, talloze avonden in ons bedje, elkaar de toekomst voorspellend. 'Later,' zo zeiden we tegen elkaar, 'zullen we samenwonen in Amsterdam. Dan gaan we het groots aanpakken.' Eindeloos fantaseerden we dan door over ons leven en ons succes. Het smeulende vuurtje wakkerden we steeds verder aan. Het was ongelooflijk belangrijk dat we niet zomaar wat fantaseerden, maar er samen echt in geloofden. Dat we dat samen zo goed konden, elkaar voortdurend opjuttend, is misschien wel ons grootste geluk.

23.

I'M THE BEST

Anne Ik ren een rondje in het Vondelpark. Geld voor de sportschool hebben we niet, maar twintig minuten door de natuur lopen is gratis. Wat lekkere nummers op mijn playlist en gaan. Opeens een shock. Er komt een nummer van Nicki Minaj voorbij. De tekst! Mijn hartslag is al hoog, maar gaat nu *through the roof*. Ik word geraakt. En ik luister nog eens een keer naar de tekst.

*All the girls will commend as long as they understand,
I am fighting for the girls that never thought they could win
'Cause before they could begin, you told them it was the end
I am here to reverse the curse that they live in*

Ik word warm vanbinnen, het voelt alsof ik krankzinnig veel adrenaline toegediend krijg. Ik, die altijd meer jogt dan hardloopt, ren ineens in een heerlijk hoog tempo het Vondelpark door. Het kost me geen moeite, gedragen door de muziek. Ik vóél dit nummer: de beat, de tekst, álles. Ik krijg hier zo veel energie van.

Ik luister verder.

”

WATCH YOUR
thoughts,
THEY BECOME
YOUR *actions.*
WATCH YOUR
ACTIONS, THEY
BECOME YOUR
habits.
WATCH YOUR
HABITS, THEY
BECOME YOUR
character.
WATCH YOUR
CHARACTER,
IT BECOMES
YOUR *destiny.*

- Lao Tzu

*I hear they comin' for me
Because the top is lonely
What the fuck they gon' say?
What the fuck they gon' say?
I'm the best bitch doing it, doing it
I'm the best.*

BAM. Dat is hem. *Here it is*, mijn lijflied.

Ik zet dit lied voor de rest van mijn leven op repeat. Ik ken het van voren naar achteren en van achteren naar voren. Ik voel precies wat dit nummer betekent en ik weet precies wat ze bedoelt, want ik voel de journey van Esther en mij precies zoals Nicki Minaj 'm beschrijft.

'*So you told me that I would lose, but I won.*' Het raakt mij keer op keer als ik ernaar luister. In het begin voel ik daar een beetje schaamte voor. Stel je niet zo aan, An, doe niet zo melodramatisch. Maar beter is het om dit supergevoel toe te laten. Ik kan emotioneel worden van dit nummer: best heel erg lekker.

LAW OF ATTRACTION

In het nummer van Nicki Minaj zit een heel waardevolle component: een verwijzing naar de wet van aantrekking. Daarin zijn wij zeer geïnteresseerd, dat positieve of negatieve gedachten positieve of negatieve ervaringen in iemands leven aantrekken.

Lao Tzu, een oude Chinese filosoof, zei ooit: 'Let op je gedachten, die worden je woorden; let op je woorden, die worden je acties; let op je acties, die worden je gewoontes: let op

je gewoontes, die worden je karakter; let op je karakter, dat wordt je lot.'

Zoals je eerder in het boek las, heeft het omkeren van onze gedachten een grote verandering betekend. In plaats van te denken aan het onmogelijke, begonnen we te denken in termen van mogelijkheden. In plaats van 'Ik kan er niks van', gingen we naar 'Ik kan het wel'. Als je in die positieve vibe zit, kun je het in het echt ook veel sneller. Het draait allemaal om energie. Dat is waar de wet van aantrekking om draait. Het idee hierachter is dat gedachten en emoties, maar ook ervaringen en situaties (net als al het materiële op aarde) een bepaalde energetische frequentie hebben en dat soortgelijke frequenties elkaar aantrekken. Het gevolg is dat negatieve gedachten dus ook negatieve gebeurtenissen aantrekken, en andersom.

Het gaat er puur om waarop jij focust. Als jij focust op je positieve gedachten en je positieve zelfbeeld, trek je veel meer van het positieve in het universum aan. Negatieve gedachten doen juist het tegenovergestelde, dus laat die maar zo veel mogelijk links liggen. Veel beter is het om mee te galmen met Nicki Minaj en te schreeuwen dat jij *the best* bent!

29.

FALL DOWN EIGHT TIMES, STAND UP NINE

Esther Onze samenwerking met Rita kwam tot een goed einde en heeft ons weer veel geleerd. We merken dat we in de goede flow terecht zijn gekomen. Al voordat we met het project rondom Rita Ora klaar waren, maakten we alweer nieuwe plannen. Een succesverhaal van ondernemers lijkt wat dat betreft erg op dat van artiesten. Ondernemers kunnen succes hebben, maar de druk gaat nooit weg, die blijft superhoog. Sterker nog, hoe bekender je wordt, hoe hoger die druk oploopt. Een goed album of een grote hit moet altijd weer gevolgd worden door nog een hit, een nog beter album. In eerste instantie ben je euforisch over je succes, maar dan komt de realisatie dat je volgende kunststukje een nog groter succes moet zijn.

Hetzelfde principe geldt voor topsporters. De weg naar de top is vol valkuilen en als je dan op je podiumpje op nummer een staat, letterlijk goud in handen hebt, zie je in je ooghoek dat je concurrentie alweer groeit. Je bent van jager naar prooi gegaan. Iedereen wil nu winnen van jou, jij bent de persoon om in te halen. Je bent nu misschien dan eventjes de nummer een, maar nieuwe nummers een dienen zich alweer hongerig aan.

Onze strategie bestaat uit twee componenten. Eén: heel creatief durven blijven. En twee: als het onverhoopt toch weer even tegenvalt, altijd de moed erin houden. Bij tegenslag hebben we consequent dezelfde reactie: rug recht houden en door. Dat 'en door' zit er bij ons ingebakken, dat is zo ontzettend belangrijk. Ons succes schuilt in voortdurend snel schakelen. Nieuwe situatie? Oké, wat gaan we daarmee doen? Hoe moeten we bewegen?

Het gaat even niet goed? Oké, waar ligt het aan? Wat kunnen we anders doen? Hoe zou het wel weer goed kunnen gaan?

We staan in feite geen moment stil en bewegen voortdurend. Dat zit in je hoofd, dat moet de mindset zijn. Iedereen die bij de pakken neerzit, verliest kostbare tijd. Iedereen die veerkracht toont, heeft de kans dat het beter gaat worden. We hebben geleerd dat veel succesvolle mensen óók enorme klappen krijgen. Die moeten zich tegen de gevolgen daarvan verdedigen en komen dan vervolgens weer keihard terug, omdat ze steeds blijven bewegen en steeds weer terug kunnen vallen op alles wat hen onderscheidt van de rest. Zo komen echte topsporters ook vaak weer terug op nummer een.

Op de een of andere manier moet je verslaafd zijn aan de kick om te blijven verbeteren en altijd op nummer een te willen staan om te overleven. Onder de druk bezwijken kan fatale gevolgen hebben. Kijk maar naar het extreme geval van de dj Avicii. Hij scoorde hit na hit na hit, werd een van de populairste dj's van deze tijd, maar hij was extreem introvert en kon de druk niet aan. Het is een heel triest verhaal en ik zeg niet dat iedereen zo eindigt als je de druk niet aankunt, maar ergens moet je het leuk vinden om die druk te voelen. Als het goed

gaat, moet je blijven schakelen; het bedrijfsleven gaat immers altijd door, er komen nieuwe merken om de hoek kijken, nieuwe concurrenten en nieuwe ideeën. Als je verslapt, zijn mensen je zo weer vergeten.

**LESSEN LEREN DOOR FOUTEN TE MAKEN IS ONBETAALBAAR,
MAAR JE HOEFT ZE ECHT NIET ALTIJD TE MAKEN**

De moraal van ons hele verhaal is: de meest succesvolle mensen maken de meeste fouten. Wij houden erg van het credo: *making no mistakes is the biggest mistake you can make*. Fouten maak je omdat je bewogen hebt, omdat je iets hebt durven ondernemen. Maar van fouten leer je altijd. Dat is de gift die erbij hoort.

Toch, dat zeggen we er wel bij: hoe onbetaalbaar de geleerde lessen ook zijn, doe er tegelijkertijd ook alles aan om jezelf voor misstappen te behoeden. Wees niet bang voor de fouten, maar zoek ze ook niet op omdat wij nu zeggen dat fouten zo leerzaam zijn. Wij hebben genoeg fouten gemaakt waarvan we achteraf zeggen: dat hadden we toch echt liever niet gedaan. Het was niet fijn, het was niet leuk. Maar als je nu eenmaal toch een fout hebt gemaakt, kijk er dan positief naar en trek er lering uit. Anders is het voor niks geweest en hoe zonde is dat?

”

I HOPE EVERYBODY
COULD GET *rich and*
famous AND WILL
HAVE EVERYTHING
THEY EVER *dreamed*
OF, SO THEY WILL
KNOW THAT
it's not the answer

- Jim Carrey

Toen Anne en Esther Vedder in 2016 het sieradenmerk Vedder & Vedder oprichtten, hadden ze weinig ervaring, maar grootse dromen. Ze vielen in iedere valkuil, maar knokten struikelend door. Door hun passie en gedrevenheid groeide hun idee uit tot een meer dan succesvol bedrijf.

In dit boek delen Anne en Esther op openhartige en soms hilarische wijze hun verhaal over hoe uitdagend het was om als jonge ondernemers een grote droom te verwezenlijken. Ze laten zien dat elke fout die ze maakten, uiteindelijk toch een essentiële bouwsteen bleek te zijn voor hun succes.

Om jou op weg te helpen je eigen dromen na te jagen, delen ze alle lessen die ze zelf het liefst iets eerder hadden geleerd en geven ze handige tips en tricks om jouw top te bereiken.

De tweelingzussen Anne en Esther Vedder bouwden hun sieradenhandel uit tot een miljoenenbedrijf – **NRC**

Door de altijd aanwezige ambitie, passie en tomeloze energie van Anne en Esther is het sterke merk Vedder & Vedder niet meer weg te denken uit het sieraden-landschap

– **Chantal Janzen**

De tweelingzussen **Anne Vedder** en **Esther Vedder** werkten samen met sterren als Carice van Houten, Chantal Janzen en Rita Ora, kregen een serie op Videoland en maakten een veelbeluisterde podcast. Als enige Nederlanders staan ze in de 40 Under 40-lijst van *Forbes*.

**KOS
MOS**

NUR 450
Kosmos Uitgevers,
Utrecht/Antwerpen

9 789043 933582

www.kosmosuitgevers.nl